

ВОЙНА ПО ВРЕМЕ НА ЛЮБОВ

ЇЕТОН НЕЗИРАЙ

Пиеса за четири актриси

Jeton NEZIRAJ (Prishtina)
LUFTË NË KOHËN E DASHURISË

Четири жени, намиращи се в приют за луди, са създали свой измислен свят.

Действащи лица:

Госпожа Старица

Маргарита

Джени

Емили

Полковникът

Змията

Франк

Миячът на прозорци

Момичето с хубавия маникюр

Сервитьорката

Дебелата жена

Жената с дългата коса

Лекарката

Препоръчителни реквизити за пиесата:

Червена роза

Голям нож

Свеци

Женско бельо разхвърляно на сцената

Змийска кожа

Дълга женска коса

Големи рентгенови снимки

Испанска шапка

Воден пистолет

Военна шапка

Един пластмасов задник

Големи ножици

Джени: О, не се предавай!

Маргарита: Не ти отива да се предадеш!

Емили: Един ден трябва да се случи!

Госпожа Старица: Кое?

Емили: Ще стане. Всички го чакаме. Най-накрая, след всички тези години, след всички тези десетилетия, един ден ти ще разкажеш историята си...

Маргарита: Не мога да дочакам този ден!

Джени: Ще има голямо парти!

Госпожа Старица: Не бъди глупава! Няма да има парти! Ако се случи, то това ще бъде един съвсем обикновен ден, същият като всички останали дни. Няма да има никакво парти, но поне аз ще се почувствам по-добре. Ще бъда безкрайно облекчена. (Плачейки) По дяволите... толкова лошо нещо. Защо не мога да разкажа тази история... Трябва да разкажа тази история. Целият свят чака. Хората са започнали да подозират, че нямам история за разказване. Трябва да я разкажа, трябва...

Емили: Ще го направиш. Абсолютно. Ще го направиш един ден.

Джени: Ние вярваме в теб.

Маргарита: Ще се молим за теб.

Госпожа Старица: Благодаря ви момичета. Връщайте се на работа сега. Може да имаме клиент. Легнете си рано тази вечер. Утре ще бъде един много ангажиран ден. Неделите в моя салон са били винаги такива; пълни с жени и млади момичета... Очаквам да дадете всичко от себе си. Скоро ще съм там.

Момичетата излизат. Госпожа Старица е сама.

Госпожа Старица: Трябва да спра да играя роли. Не трябва да разказвам тази история. Може би, някой е решил, че не бива да го правя, Бог или някаква подобна сила. О, аз не съм нищо друго освен една луда стара жена, побъркана. Стара жена, която ще умре всеки миг. Не си спомням нищо от този живот. Толкова е скучен.

Разговор за маникюр

В салона за красота на Госпожа Старица. Момичето с хубавия маникюр седи на стол, а две други момичета й правят ноктите. Госпожа Старица гледа мълчаливо.

Момичето с хубавия маникюр: Един философ от класическия период е казал, че красотата на ноктите на една жена рефлектира върху нейната красота като цяло.

Джени: Каза ни това последния път.

Момичето с хубавия маникюр: И е вярно. Моля, бъдете внимателни, полирайте ги, но ако обичате, запазете блясъка им.

Емили: Разбира се.

Момичето с хубавия маникюр: Преди няколко дена моя приятелка отишла в салона, който наскоро бе отворен в Мола. Какво бедствие! Съсипаха й ноктите. Няма абсолютно никакъв вкус и стил. Наистина ми харесва тук. Справяте се добре.

Маргарита: Благодаря ти, опитваме се.

Момичето с хубавия маникюр: Всъщност, да ви кажа честно, последния път, когато ми направихте удължаване, имах известни проблеми. Врязахте ги прекалено дълбоко и изпитвах болки два дена. Също така, не издържаха твърде дълго. Не знам какво стана, но след няколко седмици те просто паднаха.

Емили: Може би, ти си ги повредила. Обикновено нямаме оплаквания...

Момичето с хубавия маникюр: Не се оплаквам. Казах, че мисля, че сте добри, но не харесах как ги направихте последния път. Първо загубих нокът на лявата ръка, което ме изненада, защото използвам дясната ръка повече. Те обикновено падат първо от тази, така че подозирам, че нещо не е било наред с вашата техника.

Емили: Може би. Понякога качеството на материалите, които използваме, варира малко.

Маргарита: Извиняваме се.

Момичето с хубавия маникюр: О, не, не, не се тревожи. Не го приемай толкова лично. Моля те, внимавай да не ги изпилиш много...

Джени: Не се тревожи.

Маргарита: Добре, пръстите на тази ръка са готови.

Емили: И тези също... само ме остави да изпиля малкия още малко и...сме готови.

Момичето с хубавия маникюр: (крещи) Бъди внимателна... Изпили ми кожата.

Емили: Толкова съжалявам.

Момичето с хубавия маникюр: Какво става с теб? Защо ти треперят ръцете?

Емили: Няма нищо. Добре съм.

Момичето с хубавия маникюр: Интересно. Ти си вторият човек, когото срещнах днес, чиито ръце треперят. Другият беше бившият ми, да, мога да го кажа без колебание- „бившият” ми любовник. Донесе ми някакви увехнали цветя, така че аз ги хвърлих в лицето му. Тогава забелязах, че ръцете му треперят като твоите. Горкото момче! Казва, че ме обича, а ми носи повехнали цветя. Да не си мисли, че аз съм от онези момичета, на които не им пука за нищо, когато става дума за любовна афера? Поставих го на място. Трябваше да видиш как трепереха ръцете му.

Емили: Ето, пръстите на другата ръка са готови!

Момичето с хубавия маникюр: Благодаря, изглеждат много красиви. Ето парите. Задръж рестото.

Момичето с хубавия маникюр излиза.

Госпожа Старица: Какъв безсмислен разговор!

Джени: Какво скучно момиче! Винаги все едно и също.

Възрастната жена: Толкова скучно момиче.

Емили: Искаше ми се да я удуша.

Джени: Искан да й забия един в устата.

Джени и Госпожа Старица продължават работата си. Джени стои встрани обезпокоена.

Емили: (сама) Да обичаш означава да не се страхуваш. Любовта побеждава страха. Някой, който знае как да обича- трябва да бъде обичан. Аз съм страхливка, това съм аз. Зная ли как да обичам? Сякаш винаги е свързана с тревога, крясъци, сълзи и глупави внезапни раздразнения. Това не може да е любов. И никой никога не ме е обичал. Всеки ме е лъгал. Всички са едни и същи. Те отначало са луди по мен, но после винаги ме изоставят без обяснение. Не мога да разбера какво се обърква. Винаги си мисля, че ги обичам. Аз съм страхливка. Страхувам се дори от себе си. И най-малкият белег върху тялото ми ме плаши, подлудява ме и ме кара да се подмокрям от страх.

Внезапно Емили избухва в плач. Госпожа Старица, Джени и Маргарита отиват при нея.

Емили: Нищо, нищо не се случва в скапания ми живот. Никой не ме обича.

Госпожа Старица: Какво има, Емили?

Емили: Не издържам вече, Госпожо Старице. Остарявам и никога няма да срещна подходящия мъж.

Госпожа Старица: О, ти си млада, Емили. Когато станеш на моята възраст, тогава наистина ще видиш какво е възрастта. А що се отнася до момчетата, казвала съм го и преди: той ще се появи, когато най-малко го очакваш.

Емили: Наистина? Наистина ли смяташ, че ще се случи просто така?

Госпожа Старица: Разбира се.

Емили: Толкова си мила, Госпожо Старице. Съжалявам. Не зная какво става с мен.

Госпожа Старица: Ти си прекрасно момиче, Емили. Нека ти кажа един виц. Може и да го знаеш, но на кой му пука: Имало едно време едно лайно, което си вървяло по улицата. И тогава се появява един камион. Какво става после?

Джени: (любопитно) Вероятно шофьорът на камиона взима лайното вкъщи със себе си?

Госпожа Старица: Не.

Маргарита: Или, може би, има трагичен край.

Госпожа Старица: Хмммм...Може да се каже, че има.

Маргарита: Шофьорът се влюбва в лайното, но не може да се омъжи за него, защото не изповядват една и съща религия.

Госпожа Старица: О, Маргарита, колко си глупава.

Джени: Хубаво, не познахме. Е, какво става?

Госпожа Старица: Камионът идва бързо и минава през лайното и го разделя на две. Така че от едно- стават две лайна.

Госпожа Старица се смее, но момичета- не.

Госпожа Старица: Не беше ли чудесен?

Джени: Разбира се, разбира се... Но не звучеше изобщо като виц.

Емили: Хареса ми...

Маргарита: Може би, е един от тези вицове, които схващаш по-късно?

Джени: (иронично) Не, това е, което нарича „английски виц”?

Госпожа Старица: Добре, добре. Момичета, не се карайте. Това бе само нещо, което измислих на момента, за да развеселя Емили. Това е всичко. Няма значение дали е било виц или не.

Навън бие обедният звънец.

Госпожа Старица: Отивайте сега да обядвате.

Всички излизат.

Срещата на Госпожа Старица с Полковника

Старо испанско кафене/таверна. Сервитьорката донася питие на Госпожа Старица.

Госпожа Старица: Кой е онзи тип там?

Сервитьорката: Странник. Сега е пристигнал в нашия град.

Госпожа Старица: Харесва ми.

Сервитьорката: Всички наистина много го харесват.

Госпожа Старица: Мислиш ли?

Сервитьорката: О, без съмнение. Той е като онези каубои- сякаш изваден от старите американски филми, седи си и пие тихо и кротко в бара, но тогава, неочаквано за една секунда изстрелва 100 патрона от револвера си.

Госпожа Старица: Казваш, че този тип е опасен?

Сервитьорката: Опасен и чаровен. Струва си.

Сервитьорката се отдалечава. Госпожа Старица се изкашля леко. Полковникът забелязва интереса ѝ.

Полковникът: Желаете ли нещо за пиене, госпожо?

Госпожа Старица: Благодаря Ви, но за момента ще се задоволя с лизането на този лимон.

Полковникът: Приятно лизане тогава!

Госпожа Старица: Имате много хубаво подстригана брада!

Полковникът: Имате много хубав задник. Такава извивка ми харесва. Изглежда като онези дълбоки купи, които използват за сервиране на боб или супа на войниците.

Госпожа Старица: Дръжте се малко по-възпитано.

Полковникът: Простете за грешката, но не съм възпитан. Всъщност изобщо не съм възпитаван. Родителите ми починаха, когато бях на 5 часа живот.

Госпожа Старица: На 5 часа?

Полковникът: Да, ударил ги гръм, докато се връщали от болницата, където съм бил роден.

Госпожа Старица: Това е много лошо. Извадили сте голям късмет, че не си били в колата с тях.

Полковникът: Да, извадил съм късмет. Пет минути преди да ги удари гръм, са ме хвърлили в кофа за боклук...

Госпожа Старица: Кажете ми, че това беше шега!

Полковникът: О, не бе никаква шега. Истина е.

Госпожа Старица: Това наистина е много тъжно.

Полковникът: Не исках да Ви натъжавам, госпожо. Исках само да Ви покажа, че не е имало как да бъда възпитаван.

Госпожа Старица: Но, ако не от родители си, трябва да сте били възпитаван от някого... Вашият учител...

Полковникът: Не ми напомняйте за този смотаняк. Още първата седмица, когато ме изпратиха на училище- той ме зашлеви по лицето. Но на следващия ден, докато пишеше нещо на дъската, го изритах силно по задника. Никога повече не отидох на училище.

Госпожа Старица: Много сте забавен!

Полковникът: Всички ми казват това, но всъщност не съм нищо друго освен един нещастен човек...

Госпожа Старица: Ах, това е, което казват всички мъже, когато са застанали пред една жена. Те исках да я накарат да омекне, така че след това...

Полковникът: О, не си го и помисляйте, госпожо.

Госпожа Старица: Кое?

Полковникът: Леглото!

Госпожа Старица: Вие наистина сте шегаджия. Изобщо не си мислех за леглото. Мислех си за навиците на мъжете...

Полковникът: Все още ли не искате нищо за пиене?

Госпожа Старица: Добре тогава, щом настоявате... Уиски, моля...

Полковникът: Аз съм Родриго. Испанец съм но не говоря много испански, тъй като през по-голямата част от живота си съм живял в Англия. Сервитьор, донеси ни две уискита.

Госпожа Старица: О, Иисусе, какво е това петно на врата Ви?

Полковникът: О, нищо не е, госпожо. Това е малка драскотина от клон на ябълково дърво. Бягах от едно куче и се опитах да се изкача на ябълково дърво, но... Подхлъзнах се и паднах, кучето след това ме ухапа по задника. Дълго време ухапаното място остана синьо и изглеждаше като татуировка. Но сега са останали само дупките, в които кучето заби зъбите си.

Госпожа Старица: (смее се) О, колко забавна история.

Полковникът: Искате ли да видите следите от ухапването?

Госпожа Старица: О, не, няма нужда...

Полковникът започва да разкопчава панталона си.

Полковникът: Но аз настоявам.

Госпожа Старица: О, не, моля Ви, недейте. Има много хора наоколо, а също и деца, които играят тук.

Полковникът: Добре, тогава ще Ви го покажа у нас довечера.

Госпожа Старица се смуцава и не знае какво да отговори. Сервитьорката носи питиетата.

Монологът на Полковника

Аз не съм Родриго. Те са по следите ми, твърдят, че тяхното бъдеще е свързано с моята свобода или с моето лишаване от свобода. Искат да ме хванат и да ме накажат за „престъпленията”, които съм извършил. Но кой ли не е способен да извърши престъпление? Самият Бог е извършил престъпление, когато е създал човешката раса. Несъмнено искам да живея. Крещят и казват, че престъпниците трябва да са зад решетките. Казват, че мъртвите, които са били наши жертви, искат това. Но как така живите знаят какво искат мъртвите? Не ги разбирам. Искам да живея и да вкуся всичкото добро, което предлага животът; включително и жените.... Обичам жените, винаги съм ги обичал. Дори когато бях навън. Винаги. Жените и ракията. О, по дяволите, как ми се иска една хубава ракия.

Госпожа Старица и момичетата

Салонът на Госпожа Старица

Госпожа Старица: Момичета, нещо невероятно ми се случи вчера. Искате ли да разберете какво?

Джени: Умираме от нетърпение.

Госпожа Старица: Тогава: вчера, в едно кафене близо до плажа, срещнах един невероятен мъж. Много чаровен. Опасен, но чаровен.

Маргарита: Уау!

Емили: Вчера ли каза?

Госпожа Старица: Вчера следобед преди залез слънце: един следобед с червеникаво небе и подухващ лек бриз: хубав пейзаж да срещнеш някого.

Маргарита: Е, какво стана след това? Разкажи ни всичко!

Госпожа Старица: О, боже, всичко. Мисля, че връзката ни ще продължи дълго.

Джени: Как му беше името?

Госпожа Старица: Родриго.

Емили: Така си и мислех.

Маргарита: Да го вземат дяволите, това е стара история...

Джени: Срещнала си Родриго преди 20 или 30 години.

Госпожа Старица: Не е вярно. Срещнах го вчера следобед преди залез слънце. Помниш ли червеникавото слънце и студения бриз....

Джени: Разбира се, разбира се....Бил е дълъг разговор, след това си го закарала вкъщи. След полунощ сте свършили онази работа...

Госпожа Старица: Откъде знаеш всичко това? Как е възможно?

Джени: Ти си ни признавала. Десетки пъти...

Госпожа Старица: Наистина ли?

Джени: Да.

Маргарита: Знаем всичко за срещата ти с Родриго.

Емили: Почти всичко!

Госпожа Старица: Странно. Можете ли тогава да ми разкажете какво става след това и да ми кажете какъв е краят?

Джени: Е, краят никога не си ни го разказвала.

Маргарита: Или никога не си имала желание да ни го разкажеш.

Госпожа Старица: Или вероятно няма никакъв край.

Джени: Или пък краят има връзка с тази твоя среща, за която никога не си ни разказвала?

Госпожа Старица: Коя среща?

Маргарита:Беше време на любов...

Емили: Никога не ми е идвало на ум.

Госпожа Старица: Това няма връзка с Родриго.

Джени: Добре, добре... Просто предположихме.

Госпожа Старица: В крайна сметка, това няма значение.

Маргарита: Кое?

Госпожа Старица: Няма значение дали съм срещнала Родриго преди 20 или 30 години. Това, което има значение е, че днес съм изпълнена с живот, с жизненост. Надявам се, че ще влезе един приятен клиент, а не една от онези досадни жени, които знаят как да ти развалят деня с техните скучни дребнави разговори.

Бие обедният звънец.

Госпожа Старица: Време е за обяд. Да вървим да хапнем.

Другите излизат, Емили остава сама. Тя се доближава до огледалото и изважда гърдите си. Тя ги гледа внимателно. След малко оставя огледалото разгневена и излиза.

Епилиране на задни части

Салонът на Госпожа Старица. Дебелата жена седи на един от столовете, докато другите момичета се приготвят да епилират тялото ѝ. Дебелата жена се спуква от смях за щяло и нещяло.

Дебелата жена: Днешните доктори... Аз....., а той започна да ми пипа задните части. Каза, че задните ми части са....как се казва....?

Маргарита: Секси?

Дебелата жена: Не, не....

Емили: Дебели?

Дебелата жена: Не говори глупости.

Маргарита: Може би... поетични задни части?

Дебелата жена: Е, нещо такова... може би, не поетични, но философски или нещо подобно.... Представи си, поетични задни части..

Едно от момичетата епилира мустаците ѝ. Дебелата жена издава силен крясък и след това започва отново да се смее.

Маргарита: Заболя ли Ви?

Дебелата жена: Не, но е толкова забавно!

Емили: Забавно?

Дебелата жена: Да, целият разговор с него... Представете си, не спря да пипа задните ми части и да ме обсипва с комплименти, включително и с няколко мръсни комплимент, които не можех да кажа на децата. Малката ми дъщеря отвори вратата неочаквано, видя ме с него и не можеше да се сдържи да не каже: „Този доктор не те лекува, той пипа задните ти части.” ... Старият глупак само си нави мустаците и каза: „Има ли разлика между лекуване и пипане на задните части? Повечето жени могат да бъдат лекувани така! Лекарят беше толкова ядосан! Момичето затръшна вратата и избяга, тичайки.

Момичетата епилират тялото и след това я слагат да легне по корем. Приготвят се да отстранят космите от задните ѝ части. Госпожа Старица ги наблюдава, докато работят и крещи по тях от касата.

Госпожа Старица: Момичета, сложете си ръкавици и маски на лицата.

Дебелата жена: О, не се тревожете, госпожо, не пърдя толкова лесно...

Възрастната жена: (с нисък глас) Дори и така да е, по-добре човек да е подготвен. Защото, ако стана, кой знае какви газове ще бъдат освободени от там. Тези отвратителни задни части може да съдържат ядрени ракетни газове, онези, които Иран обяви, че произвежда за световния мир.

Момичетата си слагат гумени ръкавици на ръцете и маски на лицето.

Дебелата жена: Докторът ме пипаше точно там... Какъв непристоен жест! И ми каза, че имам философски задни части...

Маргарита: Поетични...

Дебелата жена: Нещо такова. Ужасно звучи от устата на мъж, достигнал 70-те. Брадичката му трепереше от удоволствие. Но без да издаде никакъв звук.... Само ги разглеждаше и опипваше колко са меки. Дяволите да го вземат, помислих си, какво ли удоволствие може да изпита един мъж като опипва женски задни части?! Това е обичайно удоволствие, но не и за някого в толкова напреднала възраст!

Момичетата епилират задните ѝ части. Дебелата жена издава силен крясък и след това започва да се смее. Очите ѝ се насълзяват от смях.

Емили: Готово, госпожо.

Маргарита: Сложихме Ви пудра отгоре, за да не се инфектира.

Дебелата жена: Изкуфелият старец... Горките ми задни части...

Дебелата жена се приготвя да си тръгва.

Дебелата жена: Къде да платя?

Госпожа Старица: Ето там.

Дебелата жена плаща и излиза, смеейки се.

Дебелата жена: Довиждане. Още не мога да забравя историята с този доктор... Горкият старец.. Философски задни части...

Дебелата жена си тръгва.

Госпожа Старица: О, господи, отвори прозореца... Парфюмирай салона! Ох, каква ужасна миризма.

Маргарита: Трябваше да видиш какъв задник имаше!

Емили: По-отвратителен задник не съм виждала през целия си живот!

Маргарита: Задник толкова набръчкан и неестетичен...

Госпожа Старица: Моля Ви, не ми говорете за това. Става ми зле. Лицето ѝ не беше много по-красиво от задника ѝ. Щом видях лицето ѝ, знаех какъв ще бъде и задника ѝ. Лице като маймунски задник.

Момичетата освежават салона с аромат на цветя. Тогава бие обедният звънец. Излизат всички, без Маргарита.

Монологът на Госпожа Старица

Наистина е тъжно... Този салон за жени понякога ми изглежда като гробище, едно масово гробище за жени. Хиляди жени са влизали в този салон. Идваха грозни и излизаха по-хубави. Излизаха ли наистина по-хубави? Вероятно! Но какво правим ние? Само маскираме тяхната грозота или просто прикриваме грозотата, която си мислят, че притежават. Сигурна съм, че много от тях са си тръгвали от този салон и са отивали на първите си срещи с мъже или са ходели на бал, за да танцуват, или край езерото с млади или с женени мъже... Представи си, че си жена, която току-що се е развела с мъжа си, защото той не те е обичал. Първото място, на което мислиш да отидеш е салон за красота- също като този. Разбира се, ако си обичала много мъжа си, първото място, на което би отишла е

най-близкият мост или някой по-горен етаж на висока сграда, мислейки си за самоубийство. След това, ако нямаш кураж да се самоубиеш, ще дойдеш тук при нас. Ние изрязваме ноктите ти и ги полираме. Правим косата ти и гримираме лицето ти... Чудо. Самочувствието ти се връща. Мислиш си, че си красива. Започваш да проклинаш съпруга си, че те е напуснал. Същата вечер имаш среща с друг мъж. Мъж, който е очарован от теб. Твоят чар го привлича. Всичко, свързано с теб, му изглежда прекрасно. Косата, миглите, устните, бузите, ноктите... Вечерята е приятна, изпивате няколко бутилки вино. И тогава си се представяш с него в леглото... Правите любов и изкарвате една прекрасна нощ. Но утре, утре ще трябва да си вземеш душ. Водата отмива целия ти грим. Прическата ти изчезва. Миглите ти губят блясъка си. Устните ти не са нищо повече от човешка кожа. Мразиш себе си. Той влиза в банята и те вижда така. Изглеждаш му като напълно различен човек. Изглеждаш грозна. Той съжалява, че е спал с теб, обаче е учтив. Целува те и те изпраща до вратата и ти казва, че ще ти се обади довечера. Никога не го прави. Никога. И ти отново трябва да дойдеш в този проклет салон; отново... Наистина е тъжно. Този женски салон понякога ми изглежда като гробище за жени.

Сватбата на Маргарита

В къщата на Змията. Маргарита, булката, и три други момичета стоят подредени една срещу друга, за да изпълнят ритуала за оплакване на булката, преди тя да влезе в стаята на мъжа си.

Емили: О, кой ще ни прави чай, оййй

Джени: О, кой ще ни чисти задния двор преди обед, оййй

Емили: О, кой ще ни оправя леглата, оййй

След малко настава тишина.

Емили: Младоженеца защо го няма?!

Джени: Младоженецът никога не излиза от стаята си. Никой не го е виждал. Откакто се е родил, стои затворен в стаята си и не излиза. Неговите родители му носят храна.

Емили: Но защо не излиза?

Джени: Защото е много красив. Притежава магическа красота и казват, че ако излезе от стаята, момичетата, които го видят, ще умрат от красотата му.

Маргарита: Нямам търпение да го срещна.

Емили: Ох, щастливка си ти, извадила си голям късмет.

Джени: Всички казват това, но никой не го е виждал. Или това нещо е толкова голямо, че не могат да го изкарат навън от стаята му?

Емили: Не се шегувай, трябва да е много красив.

Маргарита: Казваш, че мога да умра от красотата му. Не искам да умра. Израснах като сираче, горката аз, копнеех за този ден, да се омъжа и да се радвам на щастливи дни.

Джени: О, не, не се тревожи, ако ще умираш- то тогава ще умреш от нещо друго...

Маргарита: От какво, моля те, кажи ми?

Джени: От онова негово нещо.

Всички момичета се смеят. Маргарита е засрамена. Звънецът бие.

Емили: Време е. Върви сега...

Маргарита: Къде, къде да отида?

Джени: В стаята, където е и той.

Маргарита: Страх ме е.

Джени: О, не се страхувай. Отиди и влез...

Маргарита влиза в стаята, където е Змията. Стаята е празна. Има само една дървена кошница в стаята. Маргарита влиза, оглеждайки се, но не вижда никого.

Маргарита: Съпруге... Съпруге...?! Къде си! Трябва да си в стаята!

Маргарита: Змия, змия в стаята ми....

Маргарита: Помощ, помощ...

Маргарита припада. След малко се чува гласът на змията.

Змията: Не се страхувай от мен, Маргарита.

Маргарита: Кой говори?

Змията: Аз говоря, Маргарита, аз, твоята съдба...

Маргарита: О, боже, дано да бълнувам.

Змията: Не, Маргарита, не бълнуваш. Аз съм змия. Ти си омъжена за змия. Но аз не съм като другите змии, Маргарита, аз съм родена от хора. Баща ми и майка ми са хора- също като теб. Аз съм полу-човек, полу-змия. Родители ми не са имали деца, остарели без да имат деца. Молели се на Бог да ги дари с дете. Страхувайки се, че може да остарее в самота, един ден те се помолиха на Бог с тези думи: О, Господи, дари ни с дете, и змия да е, ще ни развесели и ще ни направи щастливи.

След девет месеца Бог ги дарил с дете. Змия-дете. Раждането ми ги направи щастливи, но ги и наскърби. Те не могли да кажат на другите за раждането ми, така че решили да ме заключат. Никой, освен тях, не ме е виждал. Не зная защо са решили, че трябва да се ожения. Зная, че трябва да вървиш, но остани поне тази вечер. Само още няколко минути и ще бъда човек, също като другите... Никой не трябва да разбира какво съм ти казал, иначе ще умра.

Маргарита: Добре, ще остана, но само ако ми обещаеш, че няма да ме ухапеш.

Змията: Разбира се, че няма, Маргарита. Аз не хапя хора. Всъщност аз съм човек, човек, който само през деня трябва да стои облечен в кожата на змия.

Маргарита: Защо трябва?

Змията: Защото иначе ще умра.

Маргарита: Какво нещастие.

Змията: Не е толкова зле. Почакай и ще видиш... Сигурен съм, че ще ме харесаш.

Маргарита: Добре, затвори си очите, за да се съблека. Но не очаквай да сваля всичките си дрехи. Свалям само булото, защото е много горещо. Затвори ли си очите?

Змията: Да.

Маргарита сваля роклята си и след това гаси лампата.

Маргарита: Трябва ли да правя нещо?

Змията: Не, само си затвори очите.

Маргарита: Кога?

Змията: Аз ще ти кажа.

Маргарита: Добре. Защо трябва да си затворя очите? Ще бъдеш ли гол?

Змията: Да.

Маргарита: Тогава, моля те, вземи тази кърпа. Не съм виждала гола змия. Искам да кажа- гол мъж.

Маргарита му подава една кърпа. След малко.

Маргарита: Имаш ли дискмен? Донесла съм няколко чудесни диска.

Змията: Не харесвам много музиката.

Маргарита: Наистина ли?

Змията: Ние, змиите, създаваме собствена музика.

Маргарита: Свириш ли на инструмент?

Змията: Не, освен съскането, което хората наричат съскане на змия. Този звук е нашата музика.

Маргарита: Трябва да слушаш Боб Марли. Тогава ще спреш да правиш змийска музика. Ще ти хареса.

Змията: Може би. Но след 12 часа през нощта, когато ще се превърна в човек.

Маргарита: Добре.

Тишина.

Змията: Време е. Затвори очи.

Монологът на Маргарита след сватбата ѝ

И тогава той излезе от тази малка кошница. Той е висок и мъжествен, и много сладък. С този змийски инстинкт, той се уви около тялото ми и след това ме покри с целувки и докосна зърната на гърдите ми- това ме влуди... О, боже... Какво удоволствие... Не мога да дочакам идването на нощта. Колко хубав е животът...

Първият ден в салона след сватбата

В салона Госпожа Старица отваря касата. Емили и Джени чистят пода. Влиза Маргарита.

Маргарита: Добро утро!

Джени: Добро утро, Маргарита!

Емили: Не се ли омъжи вчера?

Маргарита: Зная, че си изненадана да ме видиш, но..

Госпожа Старица: Какво стана, Маргарита, защо дойде днес? Би трябвало да си на медения си месец.

Маргарита: Това е така, но реших да дойда. Не ми се оставаше там. Ние не отиваме на меден месец. Никъде не ни се ходеше. Така че си реших да дойда на работа...

Госпожа Старица: Как мина сватбата?

Маргарита: Наистина чудесно. Винаги съм си мечтала за такава прекрасна сватба.

Госпожа Старица: Е, както виждаш, понякога мечтите се превръщат в реалност- не напразно го казват. Ами съпругът ти? Как беше той?

Емили: Със сигурност е много красив.

Джени: О, без съмнение- можеш да видиш това в очите на Маргарита, виж как блестят...

Маргарита: С хубав..., много е красив. Зашеметена съм от красотата му. Красив и мил.

Госпожа Старица: Всеки мъж е така по време на първата си брачна нощ: красив и мил. Но след това се превръща в змия...

Маргарита е в затруднено положение.

Маргарита: Той не е змия.

Госпожа Старица: Може би, не. След време ще разбереш какво ти казвам.

Маргарита: Не зная за какво говориш.

Джени: Кажи ни, добър ли беше в онази работа?

Маргарита: В коя работа?

Емили: Хайде, кажи, Маргарита, не бъди толкова наивна!

Джени: Излиза ли ги с тънкия си език?

Маргарита: Кой е казал, че езикът му е тънък!

Джени: Добре, тогава- дебел е.

Маргарита: Имаше обикновен език.

Емили: Изглежда още е шокирана, горката Маргарита. Сигурно тялото му е било гладко като змийска кожа....

Маргарита: Достатъчно... Казах ви, че той не е змия. Той е един много красив и мил мъж. Не е гладък. Как стигнахте до това заключение? Госпожа Старице!?

Двете момичета и Госпожа Старица са озадачени от реакцията на Маргарита.

Госпожа Старица: Добре, момичета, не дразнете Маргарита. Вероятно е много изморена. Да се връщаме на работа.

Монологът на Маргарита

Не е толкова ужасно, колкото си мислите. Той наистина се държи добре с мен, отнася се много човешки- не както повече мъже с жените си. В началото бях много изплашена от него- обясним страх, тъй като повечето хора се плашат от змии. Но с времето започнах да свиквам.

Когато придобива човешки облик, най-много харесвам кожата му. Има наистина гладка кожа- възбуждам се, когато се приплъзва върху мен. Ах, сякаш мога да я почувствам и сега. Има наистина изкусен език и знае как да те задоволи. Косата му не е много мека, всъщност, прилича повече на змийски люспи, отколкото на човешка коса. Когато е змия- единственото нещо, което ми харесва е нежният му поглед, нежен, но пронизателен. Не спира да ме гледа и често ми се иска да дойде в леглото... Естествено, не му давам да го направи, защото това може да бъде много опасно. Не издържам единствено шума, който издава в „часовете си на змия”. Непоносим е и става още по-ужасен, когато наближи полунощ- времето, когато той сваля змийската си кожа и се превръща в човек.

А когато отивам на работа в салона, той остава в стаята. Казва, че все там стои. Може би! В последно време съм започнала да ревнувам. Какво ако докато съм на работа, той излиза от стаята и се среща с друга змия? Вратата на стаята е заключена, но не е ли лесно за една змия да намери пролука и да излезе от стаята? Наистина съм започнала да се тревожа, че се мени тъй както денят и нощта и ме мами. Мъжете са неверни. Вероятно и мъжете са такива.

Една нощ той ме попита дали си мисля за деца. Останах без дъх, защото се запитах следното- какво ли би станало, ако вместо дете родя змия. Как може да изхранвам, помислих си, едно полу-дете, полу-змия? О, не, казах му, по-добре не сега, по-късно...

Колко много мразя, когато той, преди изгрев слънце, той се приплъзва бавно от леглото ми и влиза в змийската си кожа. Той обикновено го прави, когато все още спя. Когато се събудя, се чувствам толкова самотна и нощта изглежда като сън. Мразя тази змийска кожа и ми се иска да я махна от него. Нетърпимо е за една жена да се събужда сутрин сама, без да почувства близо до себе си тялото на своя съпруг и мириса на кожата му.

Първата раздяла на Джени с Франк

В къщата на Франк. Джени и Франк са се излегнали на леглото, зад тях има голям прозорец с изглед към небето. От време на време гърми и святка.

Джени: Защо трябва да заминаваш?

Франк: Имам нужда.

Джени: Да не бягаш от мен?

Франк: Имам нужда от малко почивка.

Джени: От какво си се изморил?

Франк: От всичко!

Джени: От нашата връзка?

Франк: И от нашата връзка също.

Джени: Какво ще се случи след тази малка почивка?

Франк: Ще видим.

Джени: И какво ще правя аз, докато ти си почиваш?

Франк: Не зная. Живей...

Джени: Знаеш, че не мога да живея без теб.

Франк: Може би, нещата ще се подредят, когато се върна.

Джени: Това ще рече, че нещо не е наред сега?

Франк: Не драматизирай. Заминавам, но ще се върна.

Джени: Заминаваш, ала не знаеш дали ще се върнеш.

Франк: Ще се чуваме по телефона. Ще ти изпращам картички. Ще ти изпращам SMS-и. Няма да усещаме толкова силно нашата временна раздяла.

Джени: Аз да, аз ще я чувствам. Аз я усещам. Затова те моля да не тръгваш.

Франк: Мое то заминаване ще докаже всичко, дори твоята любов. Ако ме обичаш, ще ме обичаш и когато се върна. Ако те обичам, ще те обичам и когато се върна.

Джени: Ти не си сигурен дали ме обичаш или не. Заминаването ти няма да донесе повече любов, а по-малко. Ще ме забравиш.

Франк: Угаси лампата сега. Късно е, трябва да спим.

Джени: Ти да, ти спи, аз няма. Нито тази, нито много други вечери занапред.

Франк: Лека нощ!

Джени: Хубави бяха нощите, когато ме обичаше.

Франк: Заспивай сега, недей да плачеш, Джени.

Джени: Преди ме наричаше „миличко”.

Франк: Това не е важно.

Джени: Да, сега нищо не е важно.

Франк: Лека нощ!

Джени: Ще съжаляваш, че си заминал, но тогава ще е твърде късно.

Франк: Може би.

Джени: Ще бъде много късно.

Франк: Лека нощ!

Джени: Много късно.

Франк: Лека нощ, дяволите да го вземат...

Джени: Късно.

Джени говори за любовта

Това не е моят Франк, сладкият ми Франк, радостният Франк... Този е някой друг Франк. Не може да е същият. Обеща, че ще ме обича вечно, а какво се случва сега? Лед. Не мога да усетя мириса на кожата му. Защо се случва всичко това? Обичаш някого толкова много, искаш да умреш за любовта, но тогава- изведнъж всичко се изпарява, изчезва като сутрешна роса. Какво се случи с любовта? Отиде си? Какво да правя, как да продължа? Обичам го, дяволите да го вземат. Франк, обичам те.

Госпожа Старица и Полковникът правят любов

Къщата на Госпожа Старица. Полковникът е сам на леглото, завит с одеяло. В момента Госпожа Старица си взема душ.

Полковникът: Не се бави, скъпа.

Госпожа Старица: Защо, чака ли ме някой?

Полковникът: Аз те чакам, и двамата.. Аз лежа, но „моят приятел” е изправен.

Госпожа Старица: Какво, не си сам?! Двама сте? Съжалявам, но не мога да го направя. Религията ми не ми позволява.

Полковникът: Що за шибана религия е това?

Госпожа Старица: Такава, която не ми позволява да си лягам с двама мъже.

Полковникът: Добре, казваш, че един от нас трябва да си отиде?

Госпожа Старица: Така казвам.

Полковникът: Кой?

Госпожа Старица: Сам реши.

Полковникът: Добре тогава. Решихме, че този мой „приятел” ще свърши работата този път, докато аз наблюдавам тактически. Разрешава ли вярата ти да има наблюдаващи?

Госпожа Старица: Така мисля. Защо използваш тези военни термини и в леглото?

Полковникът: Словосъчетанието „тактически наблюдател” днес се използва общо, с различни значения. Идвай при мен, дяволите го взели...

Госпожа Старица: Идвам... Колко си нетърпелив само...

Полковникът: Чувството е гадно. Да седиш и да чакаш. Докато умът ти е на 100% насочен към едно нещо.

Влиза Госпожа Старица. Завита е с кърпа. Полковникът повдига одеялото и след това Госпожа Старица ляга до него. Започват да правят секс, но са прекъснати от Миячът на прозорци, отвън пред стаята им.

Госпожа Старица: Дяволите да те вземат, по кое време си решил да миеш прозорци.

Полковникът: Излизам да убия идиота.

Госпожа Старица: Стой мирно. Аз ще говоря с него.

Госпожа Старица се завива с кърпата и след това отива до прозореца.

Госпожа Старица: Благодаря Ви, но няма нужда.

Миячът на прозорци: От кое?

Госпожа Старица: Няма нужда да миеш прозорците. Достатъчно чисти са.

Миячът на прозорци: Госпожо, трябва, иначе ще ме изгонят от работа.

Госпожа Старица: Изчезвай оттук, приятелю. Аз давам заповедите тук.

Миячът на прозорци: Съжалявам, но моят шеф ми заповяда да измия тези прозорци. Ако дойде и види прозорците неизмити, ще остана без работа.

Госпожа Старица: Идиот, махай се, защото правим секс.

Миячът на прозорци: Правете си секс, аз няма да ви притеснявам.

Госпожа Старица: Ти ни обезпокои, идиот!

Полковникът се увива в одеялото и взема револвера, който се намира под леглото и се приближава до прозореца.

Полковникът: Сега ще ти пръсна черепа.

Миячът на прозорци: Успокой се, приятелю, успокой се... Тръгвам си...

Миячът на прозорци си тръгва изплашен.

Госпожа Старица: Дяволите да те вземат! Груб човек. От къде домъкна това оръжие?

Полковникът: Мое е.

Госпожа Старица: Махни го, не ги харесвам...

Полковникът: Изпълнявам, изпълнявам...

Полковникът скрива оръжието, след това отива и ляга на леглото. Джени сяда на прозореца и запалва цигара.

Полковникът: Какво има сега? Ела тук.

Госпожа Старица: Остави. Не мога да продължа.

Полковникът: Да опитаме.

Госпожа Старица: Не ми се прави повече. Смутена съм.

Полковникът: Ако го срещна още веднъж- ще убия тази маймуна.

Опъват се.

Монологът на Мияча на прозорци

Не те оставят да си свършиш работата както трябва. Какво като трябва да правиш секс- аз искам да си свърша работата и да направя щастлив шефа си, за да може в края на месеца той да ме направи щастлив, за да мога и аз да ошастливя децата и жената. Не разбирам хората, които се срамуват да правят секс в присъствието на някого. Изобщо не ги гледах, изобщо не си мислех за тях. Какво имаше да им гледам- продупчения задник на онзи мъж и тънките крака на онази жена, да бъда честен, тези крака не ми изглеждаха много прави. Не мога да разбера хората, не те оставят да работиш... Хааа, що за криза е сполетяла света?

Маргарита и Човекът-змия говорят за любов

Стаята на змията. Нощ.

Маргарита: Стана късно.

Змията: Не заспивай; постой още малко с мен.

Маргарита: Трябва, защото иначе ще заспя утре по време на работа.

Змията: Казваш ми това всяка нощ.

Маргарита: Да и е така. Не мога да стоя будна през нощта с теб и да отида на работа на следващия ден.

Змията: Зная. Но остани още малко.

Маргарита: Добре, ще остана още малко, но само още малко.

Кратко мълчание.

Змията: Обичаш ли ме, Маргарита?

Маргарита: Не зная. От къде мога да знам? Как да кажа, че те обичам? Може ли да бъде обичан един човек-змия?

Змията: Значи не ме обичаш!

Маргарита: Не съм казала, не те обичам. Нито пък мога да кажа, че те обичам. Вероятно обичам само едната ти половина.

Змията: Змийската или човешката?

Маргарита: Човешката, естествено.

Змията: Но аз съм един. Аз не съм просто „змия” или просто „човек”. Аз съм човек-змия. Не може да обичаш само едната моя половина.

Маргарита: Грижа ме е за змията в теб, мили, но това не е истинска любов. По-скоро е съчувствие, отколкото любов.

Змията: Защо трябва да ми съчувстваш?

Маргарита: Защото си змия, поне половината ден, до полунощ.

Змията: Стоиш с мен само заради онези часове през нощта, когато съм човек?

Маргарита: Разбира се, казвала съм ти го няколко пъти.

Змията: Това ме плаши, Маргарита.

Маргарита: Скъпи, не бива да се страхуваш. Аз съм с теб.

Кратко мълчание.

Змията: Кажи ми, Маргарита, убивала ли си някога змия?

Маргарита: Защо ме питаш това?

Змията: Защото много хора го правят. Дори родителите ми са искали да ме убият щом съм се родил. Не зная как съм се спасил.

Маргарита: Убих една, когато бях малко момиче. Баща ми косеше тревата на ливадата близо до къщата ни, а аз отивах да му занеса обяд. Змията излезе от една купчина окосена трева. Аз стъпих върху нея и ѝ смазах главата. Когато баща ми ме видя, се затича към мен и започна да крещи. Каза ми, че не трябва да правя повече подобно нещо.

Змията: Би ли причинила и на мен подобно нещо?

Маргарита: Естествено, че не.

Змията: Защото баща ти е казал така?

Маргарита: Тогава бях още дете.

Кратко мълчание.

Маргарита: Не си ми казвал какво изпитваш към мен, когато си змия.

Змията: Любов.

Маргарита: По същия начин, както и когато си човек?

Змията: Да. По същия начин. Когато те видя да се връщаш от работа и си полегнеш на леглото, за да си починеш, ми се иска да дойда при теб в леглото и да се увия около тялото ти.

Маргарита: Хубаво е, че не го правиш, защото иначе бих се уплашила.

Змията: Едва дочаквам да дойде времето, когато ще се превърна отново в човек и ще мога да те приближа.

Маргарита: Струва ми се, че не ти харесва да стоиш в тази кожа.

Змията: Не че не ми харесва. Дори не си мисля за нея. Просто едва дочаквам да дойде полунощ.

Маргарита: И никога не ти се е искало да свалиш тази кожа?

Змията: Защо го казваш, Маргарита? Ти искала ли си някога да свалиш кожата си?
Маргарита: Не.

Змията: Тогава защо ми е да правя подобно нещо?

Маргарита: Съжалявам, че попитах. Не го бях обмислила добре.

Змията: Няма нищо.

Маргарита: Ами отрова, имаш ли отрова в езика, когато си змия?

Змията: Разбира се.

Маргарита: Ако ухапеш някого, ще умре ли той от отровата ти?

Змията: Знаеш, че никога не бих направил подобно нещо.

Маргарита: Надявам се.

Змията: Защо ми е да правя подобно нещо?

Маргарита: Да предположим, че си доведе вкъщи любовник и правя любов с него пред теб.

Змията: Тогава бих убил и двама ви.

Маргарита: Виждаш ли! Това е реакция, характерна за една змия.

Змията: Какво мислеше, че ще седя и ще гледам безучастно?

Маргарита се прозява сънливо.

Маргарита: Лека нощ, скъпи. Не издържам повече.

Змията: Лека нощ.

Маргарита започва да хърка.

Монологът на Змията

Аз не съм змията от Райската градина. Не съм дявол, не съм и нечия душа, нито пък призрак. Аз съм нещастен човек, който Бог е наказал като ме е принудил да живея половината от живота си в тази змийска кожа.

Може би, аз съм изпитанието, което Бог е изпратил на баща ми? Но тест за какво, защо Бог ще изпитва баща ми? За любовта и отдадеността към Него? Баща ми е бил беден през целия си живот. Беден и предан вярващ. Дори и сега си е същият, дори и след като Бог го е наказал, дори и след като е бил прокълнат с раждането ми.

Как ли изглежда светът? Казват, че ми много зелени полета и високи планини с дървета и всевъзможни растения; че също така има много реки и водопади. Но какво са дървета, полета и реки? Как изглеждат? Дори не мога да си ги представя. Колко щастливи а хората, които са свободни да отидат, където си поискат, да докоснат и да видят всичко...

Дори не мога да мечтая за съществуващото и света. Как може да мечтаеш за нещо, което никога не си виждал с очите си? Мечтите ми не са нищо друго, освен мрачни отблясъци, кръсъци, излизане от една кожа, очите на тази жена, нейната страст, кожа... Всичките ми мечти са затворени в тази малка стая. Поне да имаше едно малко прозорче!

Емили на посещение при Лекаря

Емили е полусъблечена и лежи на леглото в лекарския кабинет. Лекарката изважда няколко рентгенови снимки и започва да ги преглежда под една лампа. Емили изглежда изплашена.

Лекарката: Няма нищо необичайно.

Емили: Ами тази сянка ето там?

Лекарката: Къде?

Емили: Вижте последната рентгенова снимка.

Лекарката: Не, Емили, няма нищо тук... Всичко е наред.

Емили: Сигурна ли сте?

Лекарката: Абсолютно!

Емили: Но тогава защо имах това чувство... Сякаш нещо се движи вътре в мен.

Лекарката: Мислила си, че нещо се движи! Много момичета и жени са обсебени от това чувство. Обсебването може да се превърне в параноя. Трябва да внимаваш. Не бива да мислиш само за това. Занимавай се с ежедневни неща. Живей си живота.

Емили: О, госпожо Лекар, не можете да си представите колко е ужасно. Убеждавам се, че всичко е наред, но отново и отново нещо ме пробожда, кара ме да се притеснявам, не мога да спра да мисля за това...

Лекарката: Разбирам те. Казах ти това, когато дойде. Оттогава не са минали и две седмици. Контролни прегледи трябва да се правят, но не толкова често... Защо не отидеш някъде на почивка - защо не в планината например? Намери къде да отидеш за няколко дена. Ще се почувстваш много по-добре, ако подишаш малко чист планински въздух.

Емили: Не зная. Вероятно трябва да направя нещо подобно

Лекарката: Препоръчвам ти го.

Междувременно Емили започва да се облича. Лекарката сгъва рентгеновите снимки ѝ и ги дава.

Емили: Ще добавя и тези към колекцията си вкъщи. Благодаря Ви, госпожо Доктор.

Лекарката: Желая ти всичко най-добро. Остани със здраве, Емили.

Емили: Благодаря. Приятен ден!

Лекарката излиза. Емили остава сама.

Монологът на Емили

От няколко дена все за това мисля. Също като онези момичета от романтичните романи, които се заключват в стаите си и подсмърчат в полумрака, плачейки за любовниците, които не са могли да срещнат. Мисля, а след това ме обзема страх. Усещам как кръвта тече в тялото ми и сякаш нещо вътре в мен се движи. Часове наред стоя пред огледалото и гледам гърдите си. Гледам ги внимателно и винаги ми изглеждат деформирани. И най-малката гънка ми се вижда ужасяваща. Мъчително е. Изобщо не мога да се контролирам. Плача и започвам да мисля, че това е краят ми. От тази криза може да ме извади само лекарят- отивам, прави се рентгенови снимки и докато чакам, съм като жив труп. „Всичко е наред, госпожо.”- казва лекарят, докато ми подава черните рентгенови снимки. За кратко се успокоявам, но това не трае дълго. Отново ме обзема страх, отново гледам гърдите си. Сякаш ракът се движи по цялото ми тяло- като дявол, който е влязъл вътре в мен, за да ме изяде жива. И отново отивам за рентгенови снимки при лекаря, и отново започвам да се страхувам. Когато работя в салона, се опитвам да скрия страха си, но той е видим. Госпожа Старица го забелязва. Но никой от тях не ме разбира. И грам не се интересуват от моя страх, изглежда им неоснователен. Дори и Госпожа Старица смята, че съм параноична. Какво да правя? Ужасно е.

Един обикновен ден в салона на Госпожа Старица

В салона на Госпожа Старица. Емили влиза.

Госпожа Старица: О, Емили, тревожим се за теб.

Маргарита: Всичко наред ли е?

Емили: Да, всичко е наред.

Джени: Слава богу.

Маргарита: Изплашихме се.

Госпожа Старица: Казах ти, че няма нищо сериозно.

Емили: Бях много изплашена. Добре че отидох на преглед при лекаря.

Госпожа Старица: Лекар ли беше или лекарка?

Емили: Лекарка.

Госпожа Старица: Оооо, вероятно е стиснал гърдите ти.

Емили: Казах, че беше лекарка!

Джени: Какво значение има дали е бил лекар. Предполагам, че само ги е снимал и ги е докоснал леко.

Емили: Колко си твърдоглава.

Госпожа Старица: Джени, не дразни момичето.

Маргарита: Може ли да видя снимките?

Емили: Защо?

Маргарита: От любопитство. Бих се давала да ги погледна.

Емили ѝ подава рентгеновите снимки. Маргарита ги взема и ги разглежда. Джени се приближава и иска да види снимките.

Джени: (дразнейки я) Това петно тук изглежда като отпечатък от пръстите на доктора.

Емили: Ти не разбираш нищо от тези неща. Жестока си. Жестоко е от твоя страна да се опитваш да дразниш нещастен човек като мен. (Емили се насълзява).
Нещастна съм. Толкова съм нещастна.

Джени: Не исках да се държа зле, Емили. Съжалявам.

Госпожа Старица: Държете се като деца.

Маргарита: Ти си точно толкова щастлива колко си, Емили.

Джени: Аз също... Чувствам се празна- като чаша без вино!

Госпожа Старица: Какво става с вас, момичета? Какво говориш, Маргарита?
Джени, защо и ти говориш така? Нали винаги си била оптимистка?

Джени: Да, бях.

Госпожа Старица: Какво се е случило? Не си ли се чувала с любимия си?

Джени: Понякога ми изпраща SMS-и. Струва ми се, че съжалява за това, че е заминал. Или поне от SMS-ите му изглежда така. Те са много мили, но това са само думи от стотици километри разстояние...

Маргарита: Наистина ли ти изпраща съобщения?

Джени: Защо, това странни ли ти изглежда?

Маргарита: Напротив, харесва ми. Чувството да получаващ SMS-и е много хубаво.

Госпожа Старица: Защо не ни ги покажеш?

Джени: О, не, няма начин.

Маргарита: Защо?

Емили: Може би, защото не са толкова сладки, колкото твърди Джени.

Госпожа Старица: Хайде, Джени, давай, прочети ни един от тях.

Джени: Ах, дяволите да го вземат, не е ваша работа- това е нещо интимно между двама души.

Госпожа Старица: Защо се държиш така? Ние всичко ти разказваме.

Джени: Добре, добре.... Ето...

Изважда телефона и започва да чете един SMS.

Джени: „Минавам през Милано и си мисля за теб. Полунощ е и е студено. Искате ли да бях близо до теб.”

Госпожа Старица: Колко мило!

Маргарита: Повече от ясно е, че съжалява за дето си е тръгнал.

Емили: От този SMS си личи, че ще се върне много бързо.

Джени: Ето още един: „Видях едно хубаво палто в един магазин и си мислех, че щеше да го харесаш. Мисля само за теб.”

Госпожа Старица: О, горкото момче! Изглежда страда.

Джени: Не ме интересува. Нека страда. И аз страдах. Дълго го умолявах да остане, да не тръгва.

Маргарита: Вероятно е трябвало да върви!

Джени: Отиде безцелно. Само „за да се успокои”, да релаксира... За да „види дали наистина ме обича”.

Госпожа Старица: Това е толкова типично за мъжете!

Маргарита: Изглежда е доказал на себе си, че те обича.

Джени: Може би, може би... Но в крайна сметка, какво значение има дали ме обича или не? „Далече от очите, далече от сърцето...” Нали така казват?

Госпожа Старица: И обратното важи: „Далече от очите, близо до сърцето.”

Емили: Не, Джени е права. „Далече от очите, далече от сърцето.”

Маргарита: Спрете... Така трябва да е: близо до сърцето, очите....

Джени: Както казах е.

Госпожа Старица: Така е, както ти казах аз.

Емили: Ооох, не...

Госпожа Старица: Трябва да бъде....

Джени: В крайна сметка това няма значение. Това, което искам да кажа е следното: чувствам се като изоставено дете по средата на калния път. Чувствам се като лайно, накратко казано и по албански. Сега открий тази метафора в сърцето си.

Монологът на Джени

Джени е сама. Чете SMS-и на телефона си.

„Днес се озовах пред един продавач на цветя. Мислех си кое цвете би ти харесало най-много, Джени.”

Лъжеш. Лъжеш. Изобщо не те интересувам.

Чете друг SMS.

“Събудих се посред нощ. Не можех да заспя, чаках изгрева на слънцето. Не зная защо, но имах чувството, че ти, Джени, правиш същото нещо по това време.”

Нещастник. Болял те е задникът от секса, който си правил предишната вечер-затова си се събудил по това време. Колко си безочлив! Говориш ми за цветя и за изгреви, пишеш ми, че мислиш за мен и че още ме обичаш, но така и никога не каза защо замина далеч от мен. Какво правиш далеч от мен, ако наистина ме обичаш? Мръсник. Играеш си с мен. Нямах представа през какъв ад минавам. Тези думи, идващи от толкова далеч, изобщо не ме утешават. Нищо не може да ме утеши- освен присъствието ти, тук до мен. Ти си далеч и тези думи, които ми пишеш- идват студени като лед. Не ги усещам, Франк. Нищо не усещам веченито себе си, нито дишането си. Пишеш, че ме обичаш, но как мога да ти вярвам? Как да ти вярвам- от къде да знам, че докато аз седя тук и проливам сълзи за теб, ти не си с някой друг? Как да ти вярвам- от къде да знам, че докато чета SMS-ите ти за хиляден път, ти не правиш любов с друга? Как да ти вярвам? Защо да ти вярвам? Изобщо не ти пука за мен.

Звук от SMS. Джени го отваря в еуфория и чете.

„На балкона съм. Не зная защо, но си мисля за първата ни среща.”

Джени хвърля телефона и започва да плаче.

Жената с дългата коса в салона на Госпожа Старица

Госпожа Старица, Емили и Маргарита са в салона. Заспали са на столовете. Шум от хъркане. Влиза Жената с дългата коса и минава покрай тях. След това покашля, за да ги събуди. Госпожа Старица и момичетата се събуждат замаяни.

Госпожа Старица: Коя, по дяволите, си ти?

Жената с дългата коса: Зная- косата ми е необичайно дълга.

Госпожа Старица: Да не си била затворена за шпионаж в някой незнаен затвор без прозорци? Или майка ти и баща ти са те затваряли в мазето?

Жената с дългата коса: О, не, госпожо. Вие се шегувате. Сама си я отгледах- такова бе желанието ми. Винаги съм харесвала дълги коси- най-вече тази на мъжа ми. Той е пощурял по дългите коси. Но днес съм решила да я отрежа.

Госпожа Старица: Но защо, щом толкова ти харесва? Какво те накара?

Жената с дългата коса: Честно казано- режа я напук на мъжа си. Разделих се с него вчера и днес реших да си отрежа косата. Искам да прекъсна всяка връзка с него.

Госпожа Старица: Чудесно. Момичета, залавяйте се за работа.

Емили и Маргарита я слагат да седне на един стол и след това започват да режат косата ѝ.

Госпожа Старица: Има ли някакви интересни новини напоследък?

Жената с дългата коса: Казват, че се бият при ивицата Газа.

Госпожа Старица: Ивицата на какво?

Жената с дългата коса: Ивицата Газа в Палестина.

Емили: Това не е на нашия континент, нали?

Жената с дългата коса: О, не, много е далеч от тук.

Госпожа Старица: От къде знаеш за това?

Жената с дългата коса: От новините по телевизията. Постоянно ги гледам- всички емисии. Местните новини, след това BBC, DW, Гласът на Америка, Свободна Европа, NBC и много други телевизионни и радио програми. Луда съм по новините. Най-вече тези, които се отнасят до войните. Струват ми се много интересни. Представете си една война или битка между двама или повече души. Чудесна картина.

Маргарита: Изобщо не те разбирам.

Емили: Нито пък аз.

Жената с дългата коса: Ох, вижте, няма значение. Това е просто една моя страст.

Госпожа Старица: В последно време в нашия салон идват все странни момичета и жени. От няколко дена идва една жена, която иска да ѝ нанасяме много грим. И знаеш ли защо? Защото ѝ харесва да пипа грима с пръсти и след това да ги облизва. Какъв странен навик!

Жената с дългата коса: Както на мен, да кажем, ми харесва да поставям косата на бедрата си и след това да я разхождам, гъделичкайки задника си.

Маргарита: О, това е отвратително!

Жената с дългата коса: Напротив, много е възбуждащо.

Емили: Затова косата ѝ имаше мирис на лайна.

Госпожа Старица: Сега, когато нямаш коса, какво ще слагаш между бедрата си?

Жената с дългата коса: Не зная, наистина не зная. Със сигурност ще си намеря нова страст. Трябваше да пожертвам косата си, за да направя напук на хленчещия ми мъж. Ще минат няколко дена и ще се върне. Така прави. Тръгва си и след това се връща. Но този път ще е различно. Когато ме види с толкова къса коса- ще знае, че този път е окончателно.

Госпожа Старица: Какво жестоко наказание.

Жената с дългата коса: И по-тежко наказание заслужава.

Емили: И защо не намери нещо друго, с което да подразник мъжа си- като например да си отрежеш крака или ръката?

Жената с дългата коса: Виж, това не ми е идвало на ум.

Маргарита: Ох, не, не- ще боли. Не го прави, моля те.

Жената с дългата коса: Разбира се, че няма. За луда ли ме мислиш?

Госпожа Старица: Ох, дяволите да го вземат! Целият под е покрит с мръсна коса. Кога за последен път си си мила косата?

Жената с дългата коса: Вчера.

Госпожа Старица: Не те питам, кога си си мокрила косата за последно, а кога си я мила?

Жената с дългата коса: Нима мислите, че не си мия косата? Мия я постоянно, поне веднъж седмично.

Емили и Маргарита са целите в коса и започват да си я прехвърлят една на друга.

Жената с дългата коса: По-внимателно, боли ме.

Госпожа Старица: Ще е по-добре, ако наострите ножиците.

Момичетата започват да острят голяма ножица. Отгоре започват да падат коси като капки на проливен дъжд.

Монологът на Жената с дългата коса

Казах му: «Ти си копеле!», а той ми отвърна: «Ти си уличница!». Казах му: «Ти, отвратително магаре!», а той ми каза: «Ти си дърта кранта!» След това започнах да му крещя още по-силно, казах му: «Ти си арогантен!», а той ми отговори със същия тон: «Твърдоглава жена!» Неврозата ми достигна своята връхна точка. След това се обърнах към него и го заплюх в лицето и повярявайте ми- той направи същото. «Мръсен кучи син! - му казах. - Как се осмеляваш да ме плюеш?» След това му отправих най-голямата обида, която може да се каже на един мъж: «Твоето нещо е голямо колкото най-малкия пръст на ръката ми, а топките ти са колкото топчета на женски игли за плетене.» О, само да го бяхте видели- тресесеш се като запъхтян кон, започна да цвили, да крещи, падна на земята и започна да се търкаляше бясно, а след това ми каза нещо толкова отвратително- още не мога да го преживея. «Ти си курва!»- ми каза. Копеле! Това беше прекалено! Имах чувството, че слънцето се е стоварило върху главата ми. В действителност- слънцето бе на главата ми, не виждах нищо, нищо освен белота и някакъв отблясък, който имаш чувството, че заслепява очите ми. След това нищо не помня. Лекарите казаха, че съм имала два счупени зъба и разбита челюст. Копелето то... Никога няма да му простя тази обида! Аз, курва? Ъхххх...

Срещата на Джени и Франк след две години

Франк подрежда свещи във формата на сърце. След това ги пали една по една и накрая изпраща sms.

Франк: (чете sms-а на нисък глас) «Джени, излез на балкона. Аз съм тук. Много те обичам.»

След малко Джени излиза на балкона сънлива.

Франк: Джени?

Джени: Какво става тук?

Франк: Джени, аз съм... Франк...

Джени: О, боже.

Франк: Това е един малък подарък за теб.

Джени: Защо си направил това нещо?

Франк: За да ти покажа, че.... че те обичам, Джени.

Джени: Не те разбирам!

Франк: Не е ли чудесно? Върнах се при теб.

Джени: Късно е, Франк.

Франк: Как може да е късно? Обичам те.

Джени: Много време мина. Много неща се промениха.

Франк: Но не и любовта ти към мен? Нали Джени?

Джени: Всичко се промени. Нищо не е същото.

Франк: Джени, събуди се, върнах се. Осъзнах, че те обичам.

Джени: По-добре се върни там, откъдето си дошъл.

Франк: Не, Джени, искам да съм близо до теб.

Джени: Но аз не желая да си близо до мен. Успях да те забравя.

Франк: Не ти вярвам. Все още ме обичаш.

Джени: Нямам нужда от теб. Добре съм си така. Върни се там, откъдето си дошъл.

Франк: Не можеш да го направиш. Не е честно.

Джени: От деня, в който ме напусна- започнах да вярвам, че всичко е възможно.

Франк: Тръгнах си. Да, тръгнах си, защото мислех, че ще е по-добре за мен.

Джени: Да, «добре за теб», но не помисли за мен.

Франк: Помислих за теб. През цялото време мислех за теб.

Джени: Аз си мислех как да те забравя.

Франк: Но не си ме забравила, нали Джени?

Джени: Без теб ми е по-добре.

Франк: Това не може да е вярно. Ядосана си ми, но ме обичаш.

Джени: В грешка си. Когато те обичах- казвах ти го. Казах ти, че те обичам, дори когато ми обърна гръб. Защо да не ти го кажа сега, когато ти си дошъл, за да ми кажеш, че ме обичаш.

Франк: Донесъл съм и два пръстена. Готов съм...

Джени: Не, Франк, запази тези пръстени за друго момиче.

Франк: Няма да има друго момиче. Не мога да обичам друго момиче. Убеден съм. Този пръстен е за теб, Джени.

Джени: Не, Франк. Късно е.

Франк: Как може да бъде късно за любовта?

Джени: Късно е, Франк.

Франк: Мога да те чакам.

Джени: Няма защо да ме чакаш. Лека нощ.

Франк: Винаги ще те обичам.

Джени: Лека нощ.

Франк: Винаги....

Джени: Лека нощ, дяволите да го вземат.

Джени влиза вътре. Франк пада на колене, взема една свещ и я държи близо до лицето си.

Монологът на Франк

Не мога да повярвам!

Не мога да повярвам!

Не може да е вярно. Тя все още ме обича, но ми е сърдита. Познавам моята Джени, мишлето ми... Спомняш ли си, когато те наричах така? Мишле! Ще стоя тук до сутринта. Ако трябва- ще те чакам и следващата сутрин, и следващата, и следващата... Ще си умра тук пред твоя прозорец! Ще чакам, докато ме пуснеш вътре. Докато не ми кажеш, че ме обичаш! Обичаш ме, Джени. Ядосана си ми, зная, но ме обичаш, нали Джени? Зная, че не си заспала. Зная, че отново ще излезеш на балкона и ще видиш, че съм все още тук, нали? Тук ще стоя. Тук ще те чакам. Студено е, но какво значение има? Нека мръзна. Нека мръзненето е моето наказание за това, че заминах далеч от теб. Може би, когато ме видиш да треперя от студ- сърцето ти ще се смекчи и ще ме поканиш да вляза вътре. Ох, тогава бързо ще се стопля, ще се стопля от сълзите ни... Без съмнение ще плачеш, ще ми покажеш колко много съм ти липсвал. Ще бъда тук, Джени... Тук...

Смъртта на Змията

Рано сутринта. Змията и Маргарита спят. Маргарита става скришно, взима змийската кожа и я запалва. Кожата гори. След малко слънчевите лъчи проникват в стаята. Чува се кукуригането на петлите. Змията се събужда от сън, от един кошмар.

Змията: Не, не....

Маргарита: Какво има?

Змията: Имах лош сън. Сякаш горях на клада...

Маргарита: Изглеждаш изморен. Защо не поспиш още малко?

Змията: Не мога- слънцето изгрява, петлите кукуригат. Трябва да вляза в кожата си. Защо си станала толкова рано?

Маргарита: Събуди ме един сън.

Змията: Какъв сън?

Маргарита: Сънувах, че решавах да останеш човек и да не се връщаш никога в змийската си кожа.

Змията: Интересно.

Змията души наоколо.

Змията: Струва ми се, че долавям някаква миризма.

Маргарита: Каква миризма?

Змията: Като на изгоряло...

Маргарита: Да, имаш право.

Змията: Усещаш ли я и ти?

Маргарита: Да.

Змията: Какво може да е? Нещо навън ли гори? От къде идва тази миризма?

Маргарита: Няма нищо, не се тревожи. Легни си спокойно.

Змията: Знаеш, че не мога.

Змията става от леглото и започва да се разхожда из стаята.

Змията: Къде е кожата ми?

Маргарита: За какво ти е? Ти си човек и така ще бъде завинаги.

Змията: За какво говориш, Маргарита? Къде е кожата ми?

Маргарита: Няма вече кожа. Не съществува. Изгорих я.

Змията: Не се шегувай, Маргарита.

Маргарита му показва едно останало парче от изгорената кожа

Маргарита: Ето това остана от твоята кожа.

Змията: Защо, защо го направи?

Маргарита: Направих го за теб, за да живееш като човек. Само като човек. Не си ли щастлив?

Змията: Не, Маргарита, не съм щастлив. Това е моят край. Казах ти, че ако не вляза в кожата си преди изгрев слънце- ще умра.

Маргарита: Няма да умреш, ще видиш. Ще живееш.

Змията: Защо, защо, Маргарита? Обичах те толкова много.

Маргарита: И аз те обичам. Ще бъдем щастливи.

Змията: Ти- може и да бъдеш, но аз няма. Това е моят край.

Маргарита: Това е твоето начало. Това е нашето начало.

Змията започва да се задушава. Слънчевите лъчи осветяват стаята все повече и повече.

Змията: Сбогом, Маргарита.

Маргарита: Не, не казвай сбогом. Няма да умреш.

Змията: Защо го направи, Маргарита....

Маргарита: Направих го за нас, за нас двамата.

Змията е облян в пот. Трепери.

Змията: Студено ми е. Замръзвам.

Маргарита го покрива с едно одеяло.

Маргарита: Ще се оправиш. Всичко ще бъде наред.

Змията: Не, Маргарита.... Умирам.

Змията умира. Маргарита плаче.

Маргарита: Не, не можеш да умреш.

Змията: Ще се видим на оня свят, Маргарита....

Маргарита: Не, не умирай... Не... Остани с мен.

Змията: М а р г а р и т а...!

Маргарита: Остани с мен. Не умирай! Остани, като човек или като змия. Само остани с мен. Не ме оставяй сама...

Змията: М а р.....

Змията умира. Маргарита яде пръстите на ръката си. Плаче в тишината.

Маргарита: Нееее....

Убийството на Полковника

Госпожа Старица остри голям нож. Изглежда ядосана. Отвън се чува гласът на Полковника.

Полковникът: Скъпа?

Госпожа Старица постила червен килим там, откъдето трябва да мине Полковникът.

Госпожа Старица: Тук съм, скъпи

Госпожа Старица скрива ножа зад себе си. Влиза Полковникът. Пиян е. Минава по червения килим.

Полковникът: Хубав килим. Не знаех, че имаме такъв килим. Червеният цвят ми харесва.

Полковникът се опитва да повърне.

Госпожа Старица: Отиди в банята, скъпи. Водата ще ти помогне да изтрезнееш. Полковникът влиза във вана, пълна с вода.

Полковникът: Не си мисли, че съм пиян, мила. Днес изобщо не съм пил. Играх шах с няколко приятели и пихме плодов чай, но никакъв алкохол. Така че- не съм пиян, освен ако човек не може да се напие от игра на шах или от плодов чай.

Госпожа Старица: Разбира се, че не си пиян.

Полковникът: Много е трудно да намериш ракия тук. Ние сами си правим ракията. Дядо ми, Бог да го прости, правеше превъзходна ракия. Нека ти кажа нещо: в деня на заминаването ми за военна служба, дядо ми ме поля с ракия. „Мирият на ракия ще те върне невредим вкъщи”- ми каза. И наистина стана таканито една драскотина, нито една...

Госпожа Старица: Затвори очи и се отпусни, скъпи.

Полковникът: Знаеш ли колко много те обичам?

Госпожа Старица: Колко много?

Полковникът: Много. Толкова много, че за теб бих изгорил цял един град до основи.

Госпожа Старица: О, би било много по-хубаво, ако ми построиш град.

Полковникът: Изкъпи ме, скъпа. Изтъркай цялото ми тяло.

Госпожа Старица: Сега, скъпи. Затвори очи и си почини.

Полковникът затваря очи, Госпожа Старица забива ножа. Бликва кръв. Банята, а след това и целият под стават кървави. Всичко почервява от кръвта.

Госпожа Старица: Умри, мизерни войнико. Проклети, Родриго!

Изважда шише ракия от джоба му и го полива с ракия цялото му тяло.

Госпожа Старица: Поливам те с ракия, за да стигнеш невредим при дядо си на оня свят... Той ще се радва да те види.

Госпожа Старица почиства ножа от кръвта на Полковника със своята престилка.

Разказът на Госпожа Старица

Госпожа Старица (сама) Беше време на любов... Маргарита...? Емили....? Джени...? Къде сте?... След това небето святакаше в червено и земята започна да се тресе. Тресеше се и къщата ни. Баща ми започна да кълне, защото трясците му пречеха да чете вестника си. Баба ми започна да кълне, защото не можеше да плете чорапи. Майка ми плачеше в ъгъла и не искаше да разговаря с никого. Баща ми казваше, че войната е нещо нерационално, нещо, което той никога не е разбирал. Баба каза, че помни три войни, но според нея, тази беше най-безмилостната от всички. Аз бях малко и много слабо момиченце. Както казваше майка ми- бях кожа и кости. Когато запалиха къща ни, аз се скрих в голямото кухото дърво на двора. Къщата изгоря до основи. Баба ми, баща ми, майка ми. Видях всичко. Видях дори лицето му. Стоеше на склона срещу къщата ни, пушеше и гледаше как тя гори. Когато дворът се изпълни с дим, избягах и се скрих в салона за красота на съседката си. Никой не ме видя, дори той. Маргарита... Джени... Емили... Къде сте, по дяволите? Защо не сте тук, за да чуете моята изповед?

Испания бе пълна със странни хора. Целият свят бе в Испания. Мадрид бе гнездо на всичко хубаво и лошо на този свят. Проклетият Родриго. Каза, че името му е Родриго. Излъга. За всичко излъга. Омъжих се за Родриго. Маргарита... Но къде си? Трябваше да си тук и да ме слушаш. Но онази нощ, ох, онази нощ. Родриго не си бе вкъщи. В несесера му с принадлежности за бръснене открих нещо. Ах, какво открих- друг Родриго! Разпознах лицето му на снимката. Това бе той. Лицето му... Склонът срещу къщата ни...Лицето му, докато пушеше... Пламъците.... Проклетият Родриго, казах си! Намушках го в гръб. Да, Емили.... Намушках го. Къде сте, момичета? Маргарита...? Джени...? Емили...?

Лекарката влиза.

Лекарката: Защо крещиш така, Госпожо Старице? Какво става?

Госпожа Старица: Намушках го с ножа. Убих Родриго. Отмъстих си.

Лекарката: Така ли?

Госпожа Старица: Да. Искате ли да знаете защо?

Лекарката: Добре!

Госпожа Старица си поема дълбоко въздух и след това продължава.

Госпожа Старица: Беше време на любов... ассссттррррр.. мунсссдееедвгъгъгъ.. аввааггддгдд...

Госпожа Старица се задушава.

Лекарката: Пийни малко вода....

Госпожа Старица: Дяволите да го вземат. Проклятие.

Лекарката: Всичко е наред, всичко е наред. Стани сега и отиди в стаята си да поспиш. Ако имаш нужда от нещо- само позвъни на звънеца и аз или някой друг лекар ще дойдем веднага.

Госпожа Старица: Не мога да отида сега.

Лекарката: Защо?

Госпожа Старица: Трябва да затворя салона. Не мога да го оставя отворен просто така. Все още има клиенти, които чакат.

Лекарката: Ах, Госпожо Старице, Госпожо Старице...Отново с този салон. Що за фикция!

Госпожа Старица: Колко ужасен ден имаме днес. Влезе една дебела жени и искаше момичетата да я епилират задника. Ох, боже, какъв кошмар, виковете й пронизаха небето.

Лекарката: Ела сега, Госпожо Старице, не ме задържай, имам и друга работа.

Госпожа Старица: Изчакай да ти разкажа какво се случи с момичетата.
Маргарита.... Емили... Къде сте, момичетата ми?

Лекарката: Спят в стаите си. Късно е, Госпожо Старице, всички спят. Върви да си легнеш и ти.

Госпожа Старица: Какви непослушни момичета! Трябваше първо да затворят салона. Дори не са го почистили.

Отвън се чува силен писък. Маргарита, по пижама, идва крещейки
Маргарита: Змия в стаята ми, змия в стаята ми...

Лекарката: Ох, успокой се, Маргарита, имала си кошмар.

Маргарита: Не, не беше сън. Беше змия....в стаята ми....

Влиза Джени- по пижама е. Държи запалена свещ.

Джени: Какъв е този шум?

Госпожа Старица: Нищо не разбирам.

Маргарита: Змия, имаше змия в стаята ми....

Лекарката: Добре, добре, отивам да проверя стаята ти.

Лекарката излиза.

Госпожа Старица: Какъв изтощителен ден! (за Лекарката) Колко глупава жена!
Такъв тип жени много ме изнервят.

Кратко мълчание. Междувременно влиза Емили. Четирите жени седат- също като в първата сцена. Седят в тъмното, само главите им могат да се видят. Дишат едновременно- като един. След малко...

Госпожа Старица: Момичета, искам да ви кажа една тайна. Убих Родриго.

Маргарита: Наистина ли, Госпожо Старице?!

Джени: Умишлено ли?

Госпожа Старица: Искате ли да знаете защо?

Госпожа Старица си поема дълбоко въздух.

Джени: Умираме от любопитство.

Маргарита: Обичам истории, които завършват с убийство.

Госпожа Старица:Беше време на любов....

Гласът на Госпожа Старица пресипва. Тя продължава да говори, но не излиза никакъв звук. Маргарита и Джени я слушат съсредоточено.

К Р А Й